

Người Pako hay Bru là tộc người tập trung nhiều nhất ở núi Vân Kiều, Quảng Trị mà người ta thường gọi là Pako-Vân Kiều hay Bru-Vân Kiều. Theo điều tra dân số năm 2009 thì dân tộc này có khoảng hơn 55 ngàn người sống tập trung ở miền núi của Quảng Bình, Quảng Trị, Đăk Lak, Thừa Thiên-Huế. Người Pa Kô được hiểu nghĩa là người ở bên núi là một chi nhánh của bộ tộc Bru chủ yếu sống ở huyện A Lưới, Thừa Thiên.

Là cộng đồng tộc người nằm trong lãnh thổ Indrapura (Quảng Bình-Quảng Trị) và Amaravati (Thừa Thiên-Quảng Nam), người Pako hay Bru là dân tộc xưa kia của vùng quốc gia Champa như những người Tây Nguyên khác.

Đội thi kháng chiến chống Pháp, dân tộc Pako-Vân Kiều sống dọc bờ sông Dakrong thuộc các địa phương Khe Sanh, Quảng Trị đã tình nguyện theo Việt Minh, và lấy tên họ của mình là

Họ Hồ theo bác Hồ chiến đấu chống thực dân Pháp. Mãi cho đến bây giờ, thế họ con cháu của ông bà Pako không còn biết nguồn gốc của mình nữa, chỉ biết mình mang tên họ Hồ Chín Trời. Tên của dân tộc này cũng còn vang dội trong bài hát « gái Poko con bác Hồ. Thế nên họ lý rất sợ “con cháu bác Hồ” ám chỉ cho họ bỏ quên biết chỗ đến chỗ nghĩa Việt Nam do bác Hồ sáng lập.

Ngày 18-10-2013, nhóm phóng viên của đài Á Châu Tự Do có bài viết về hoàn cảnh của các dân tộc Pako cho rằng đời sống của ông bà Pako vô cùng khó khăn không còn gì để nói, sống dưới mái nhà sàn lợp tranh như xú, tuồng toàng gió lùa ngấm giọt các nguồn sống họ có các nguồn đất trồng. Cảnh nghèo đói hiện ra xác xơ, tiêu uất. Có nhiều cụ bà già 60, 70 tuổi phải gùi củi, măng, bắp chuối đi từ 6 đến 9km để bán bán sống phèo. Phần đông các cụ này vẫn còn khỏe mạnh nhưng chỗ ở nhà uống rượu và nghiện thuốc lào mình từng là người lính của cụ Hồ, là con cháu của bác Hồ, nhưng hôm nay không được con cháu bác Hồ người Kinh trông nom nữa. Họ chỉ biết uống rượu và ca ngợi và người cha già dân tộc, biết đâu mà mất đã cho rượu vào người đến khi chết rồi, có hôm đến khuya, nói làm như mồi rượu thì phải, hôm sau lại tái diễn của hôm qua.

Có nhiều cụ già Pako than thở rằng đời sống của cụ quá khó khăn, chúng tôi bám víu vào đầu, nhưng người con của cụ cũng nghèo khó rách nát, chúng tôi mong nhà nước của Bác Hồ có chính sách giúp đỡ cho bà con biết như chúng tôi nay chúng tôi y gì ngoài chúng tôi chút quà Trời có khi là của nhà nước, có khi là của Việt Kiều mang cho. Hiện tại, với diện tích đất rừng khai phá mới gia đình của người Kapo chỉ có một hecta nhưng trong số đó chỉ dành sống xuất, trồng rừng, vì nhà nước Việt Nam có thể thu hồi biết khi nào. Và người Pako cũng mong nhà nước thu hồi đất đai của họ cho xong chỗ ở, họ có trồng trọt và khai thác chẳng nữa cũng chúng tôi sống. Quanh năm suốt tháng, họ phải đi hái măng rừng ra chợ bán, ngày nào đất thì kiếm được ba chục, năm chục ngàn đồng, có ngày kiếm vài ngàn, đất mua lon gạo chút muối... Đó là thân phận của “con cháu bác Hồ” mang tên là dân tộc Pako-Vân Kiều.

Xin bấm vào đây để xem bài viết của Đài Á Châu Tự Do: [Người dân tộc thiểu số Vân Kiều và Pa-kô](#)

Dân Tộc bản địa Pako ở miền trung Việt Nam